

Prou de Vox!

«Per què els ha votat tanta gent? És possible que alguns ho hagin fet perquè s'han adonat que existeixen, perquè sortien a la tele tot el sant dia.»

Vox, en plena celebració per la seva irrupció amb 12 diputats a Andalusia | ACN

A totes les hores. A tots els canals de televisió, a totes les ràdios i a tots els diaris. Vox a la sopa. Ja es veu que això ha de ser dolent per força, que és malaltissa aquesta presència mediàtica compulsiva. Ja s'entén que un vulgui entendre per què 400.000 andalusos han votat aquests carcamals energúmens perquè tinguin ni més ni menys que dotze escons. Ja s'entén que les alarmes saltin. Ja s'entén que amb la psicosi d'entendre-ho encara que no se'ns escapi res, una de les conseqüències dels temps de dictadura tecnològica que vivim, estiguem famèlics de respostes. Però potser també estaria bé preguntar-nos si ajudem a alguna cosa parlant compulsivament d'ells tot el sant dia.

Per què els ha votat tanta gent? És possible que alguns ho hagin fet perquè s'han adonat que existeixen, perquè sortien a la tele tot el sant dia. Amb el tema de la possible exhumació de Franco no hi havia dia que no sortissin a un programa o l'altre. Amb l'oposició a l'independentisme, també. Que si la ultradreta cap aquí que si la ultradreta cap allà. Prou d'ensenyar-nos què diuen i què pensen uns tarats mentals!

Si la Fundación Franco és notícia per algun motiu, és normal que es mencioni i que es faci una entrevista perquè ens adonem que encara existeixen alguns homes de les caveres. Si hi ha un reportatge d'investigació o un fotoreportatge del Jordi Borràs o un relat periodístic sobre la pervivència de la ultradreta des de la Transició, doncs segur que serà interessant. Però el metrallament al qual hem estat sotmesos els últims mesos se surt de tota lògica.

A Europa i al món aquesta mena de populismes purulents són una realitat dolorosa que no podem defugir. I aquesta realitat segur que té arrels molt més profundes del que imaginem. Per exemple, el relativisme, l'ultraliberalisme, la crisi galopant de les esquerres, la dictadura de l'economia, la confiança absoluta en el mercat, etcètera. Però també és veritat que Vox s'ha cregut que podia créixer perquè se li han donat altaveus, perquè existeix una espècie de fascinació morbosa en aquest tipus de fenòmens del mal, en les forces tel·lúriques i ancestrals, en el neandertalisme que sobreviu i reviscola.

Algunes mirades entossudides en el retrat sociològic, el cerebral anàlisi polític ens donen explicacions, justificacions, excuses i més excuses. Diuen que els votants de VOX no són tots uns feixistes sinó que hi ha motivacions molt més enllà d'això. Es cau en una correcció política estrambòtica, prefabricada i poruga. Qui vota uns fatxes, vota uns fatxes. I punt. Al final semblarà que les culpes siguin de tots els altres i no pas de la ignorància i irresponsabilitat d'unes persones majors d'edat que introdueixen un vot en una urna. Ja som grandets!

Algun lector em podrà retreure que estic demanant deixar de parlar de VOX mentre li dedico un article. Tindrà raó. Em sabrà disculpar però aquesta petita contradicció, oi? Fa pocs dies a TV3 van emetre un reportatge interessant sobre el partit polític dels fatxes i el Salvados de diumenge també està dedicat a ells. Segurament també serà interessant. Seria bo deixar de fer-los cas. Part de la seva lògica, infantil, violenta, profundament analfabeta, rau a fer-se els milhomes, en plantar cara, en fer moneries davant d'una càmera, en presumir de la seva fètida incultura. El que a qualsevol persona una mica cultivada li faria vergonya, a ells els apassiona. S'hi senten còmodes. La publicitat suposadament perjudicial, a ells els va a favor. Hi ha molta incultura en aquest món. Hi ha molta gent que no ha obert mai un llibre.

No els fem més publicitat gratis. Fem-los fora de la nostra vida. Silenciem-los. És clar que em temo que ja és massa tard.